

PEST. II. felev.

48. szám.

November 30. 1865.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-évre 1 forint 66 kr., egész évre 3 forint 32 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri közlésért 1 forint, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 forint, ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számítottatik.

Kruesz Chrysostom. pannonhalmi főapát.

Győrtől másfélórányira emelkedik a pannoni hármas orom, melynek egyikén a szeplőtlen Szűz tiszteletére épült imaház, a másikon a keresztut, a harmadikon szent Benedek rendjének ősi kolostora magaslik. A magyar nemzet legrégebb kolostora ez; egyidős a magyar egyházzal, a magyar alkotmányával, melynek szentesítésére e kolostor első apátja szent Asztrik hozta Romából az áldást és a szent koronát. E szent apát egyik utódának, ő Főlsége által pár nap előtt kinevezett pannonhalmi főapátnak arcképét veszi ma a tisztelt olvasó.

Kruesz Károly Chr. János született 1819. jan. 21-kén Volgyfalván Sopronymegyében. Köz-tiszteletben álló istenfélő szülői gondosan örködtek a csecsemő bölcsője fölött, s vallásos nevelésük által a gyermek növekedve az Ur félelmében, ke ves lőn Isten és ember előtt. Ele-mi tanulmányait a szülői fölügyelet alatt végezte. Tíz éves korában elhagy-va a szülői házat, Győrbe ment, hol hat éven át gymnasiumtanulmányait kitünő előmenettel végezte. 1835-ben azon válságos ponton állott, midőn földi élete jövőjéről határozni kellett, s bár tudta, hogy a szerzetesi pályán sok tövis s kevés rózsza virul, pillanatig sem habozott a pannonhalmi szent benedekiek szerzetébe lépni. S ez idő óta

soha sem téveszté szem elől magasztos hivatását, s lelke minden gondolatával, szive minden dobbanásával azon volt, hogy ha el nem érheti is, legalább megközelít-hesse azon eszmény képét, melyet a rend szent alapítója saját személyében fiainak példányképül adott. — Igy

edzette nemes keblét a keresztény erények gazdag tárházává, mely testvéri szeretettől áthatva és melegítve rendtársai hű ragaszkodását neki már ekkor biztosítá. 1837-től szellemének egész erejét Győrött a bölcselemi tanulmányoknak szentelte. 1839-ben pedig Bakonybélben a tanári pályára készült, a hol a halhatatlan Guzmics Izidor apát vezetése alatt a jeles és terjedelmes házi könyvtár mérhetlen tért nyitott a tudományozomjas ifju emelkedett lelkének. Itt tette le tiszteletet gerjesztő tudományosságának széles alapkövét, itt tette irodalmi munkásságának első kísérleteit, melyek noha nem voltak nyilvánosság elé szánva, a jeles Guzmics ritka elmévellel kezelt bírálatait fényesen

kiállották. 1840-től az isteni tudományokat négy éven át Pannonhegyén végzé. Ezek befolyása alatt szellemi ébersége magasztosan emelkedett, megnyerő kedélyhangulata erős és állandó jellemmé izmosult, mely nem csak elüljáróinak becsülését, hanem a szeretetteljesen

rajta esüggő pályatársak vonzalmát is nagy mérvben öregbíté, munkaszeretete és kitartása, valamint fényes elmehetőségei még az említett tanfolyam alatt 1842-ben szerzék neki a bölseleti tudóság fényes babérját, de azért szerény lelke s alázatos szíve változatlanul derengett nyájas homlokán.

1843-ban jul. 26-án áldozárrá szenteltetvén, munkás életének megnyílt az alkalom szeretett egyháza- és honának üdvét munkálhatni, megnyílt az alkalom ezekért az irodalmi téren edzett harcossá fölavattatni, megnyílt az alkalom a nevelés és oktatás tövises ösvényén koszorukat kiérdemelni. Tanári fényes érdemeinek s áldásos munkásságának Pozsony két ízben élvezé gyümölesét, t. i. 1843 és 1848. Mily kitűnő tanár, mily ügyes nevelő volt, s szent szerzetének mily bizalmára volt érdemes, abból kitűnik, hogy 1845-től fogva a sz. szerzet a győri lyceumban legdrágább kincseit — a növendékeket — a természeti tudományokban bölcs vezérletére bizá, mely téren csakhamar elismert tekintélylyé lett. 1850-ben a kiképzett s lángbuzgalmu természettan-tanárt már Pannonhegyén találjuk; mily mélyen hatott ő a természettan néha kétes homályu aknáiba, arról beszéljenek kitűnő s mesterükhöz méltó tanítványai, beszéljenek e szakban irt jeles művei, beszéljen a nagy részben általa fölszerelt pannonhegyi természettani szertár. — De a nagy szellem munkakörének bármily tágas téreit sem szokta elégleni, hanem fölszárnyal a magasba, honnan hivatásának roppant terjedelmét jobban beláthassa, s lelki erejének terményeit minél bővebben gyümölesztesse. Így történt, hogy ünnepeltünk minden szépet nagyot s dicsőt felkaroló lelkesége az egyházi szónoklatot is munkakörébe voná, s e téren remekeket teremté, melyek sz. Chrysostom egyházatya szellemében írva, mézajkával elmondva megindító hatásukat úgy a mű-

velt- mint az egyszerűbb keresztény lelkekre soha sem tévesztették, s őt az ünnepelt egyh. szónokok sorába méltán avaták, s neki annyi elismerést, annyi diadalt teremtenek!

Hogy rendtársai s az ajtatos hivek között a bold. sz. Szűz, hazánk védasszonya iránti kegyeletet lángra lobbantsa, rendfőnöke megegyezésével a csaknem egész kath. világban elterjedt üdvös májushavi ajtatosságot a pannonhegyi „Boldogasszony“ kápolnájában alapítá meg, melynek lelke szelleme Chrysostom — a sz. érzelmeiktől hevült — az Isten szellemétől ihlett — természettanár volt. — Ily tevékeny, ily munkás élet által hódítá meg rendtársai önzetlen szívét, s mivel kimeríthetlen szeretete jótékony melegét mindenkivel érezteté, nem esoda, ha mindenkinek viszont szeretetével találkozik. Pannonhegyen nyílt leginkább alkalma irodalmi munkássága gazdag gyümölesét úgy az egyházi mint a világi tudományok mezéjén érlelésre fejleszteni, itt jutott számára a szerenese szeretett rendje természetbúvárait — s tanárait hasznos eszmeeserére összehívni s a term. tudományok ügyesebb kezelésének élénk lendületet biztosítani.

Ily tevékeny pálya előzte meg 1861-ben a nu. m. kir. helytartótanács általi — a pozsonyi kir. gymnasium igazgatójává lett — kinevezését. — Itt szerzett érdemeit eléggé ismerik volt elöljárói, a pozsonyi jeles tanári kar, s a magas kir. kormánysszékek. Ez azon jeles férfin, kit szent szerzetének osztatlan bizalma 1865-ik évi szept. 5-kén a főpáti méltóság betöltésére megválasztott jelesek között az első helyre jelelt ki, s a magas kir. kegy. nov. 3-kán megerősített; ez azon jeles férfin, kitől a szent szerzet anyagi és szellemi emelkedésének, magasra fejlesztését várja! Öröködjék kedves élete fölött a mennyei Gondviselés!

Faludy.

Bölcs már...

Bölcs már mind a világ; csak az egy magyar ember akarna
Bölcs nem lenni; s igen jól teszi, hogy nem akar.
Meghökken titeket szavam? Értsétek meg az embert:
A ki ma legbölcsőbb, többnyire szörnyü bohó.
A mai bölcs nem akar vallást, erkölcsöt; ez immár
Innentul nem akar tudni az égben Urat.

A mi fajunknál, bár nagy az ég és végtelen a föld,
Nem vala istenesebb nép sehol a nap alatt.
S e deli hajdani jellemet, ezt főgná-e korunkban
Meghazugolni esufért nemzeted, oh Hunyadi?
Nem, soha; e faj úgy élt, maig úgy él, s élhet ezentul,
A ros időnek a hogy megveti bölseletét.

Szabó István.

Tudósítás egy beteg leány meggyógyulásáról.

II.

(Vége.)

Anna megnyugodván a végzetben, — vagy jobban mondva az Isten akaratában, hogy egész életén át betegeskedjék, — megpróbáltatása alatt kitartó áhitata- s buzgó imaiban lelt vigaszt. Hite gyakran azt sugallta, hogy Isten őt meggyógyíthatná esodálatosan; ő azonban e nagy kegyelmet nem csak hogy remélni, de még csak ohajtani sem merte, — s magát — saját kifejezése szerint „a szent kereszt kiváltságolt gyermekének“ tartá. — A neki rendesen nagy zavart okozó kilencznapú ajtatosságot, — melyek érette valamely nevezetesebb templomban nem

egyszer megtartattak — ha meg is engedte, de örömmel nem üdvözölté.

Ez alatt azon áhír terjedt el, hogy Trierben, legközelebb Krisztus Urunknak ruhája fogna köztiszteletre kitétetni; Anna forrón kívánta, hogy oda vitessék, erősen bizván, hogy ha e becses ruhának egy részét is megérinti — meggyógyuland. — Ezután csak ismét az Ur oltalmába ajánlván magát, azt gondolá magában: hisz mi többet bírnak ruhájánál a mi templomainkban, minthogy ott ő maga saját személyében jelen van.

Ez ájtatos leány különös áhitattal s tisztelettel viseltetik az Oltáriszentségben valóságosan jelenlevő Jézus Krisztus iránt, e tiszteletet minden más fölé helyezé, azt észszerűleg a legkittünőbbnek állítván. Egy áldozár több év óta hetenkint látogatta őt az oltári-szentséggel; midőn az Ur testét magához vevé, ha legnagyobb fájdalmakat érzett is, boldognak érte magát, és ha néha meggyógyulás után vágyakodott, ezt egyedül azért ohajtá, hogy — elmehetvén a templomba — annál gyakrabban áldozhasson. Azon pillanatok — midőn ágyban fekvé s fejét a vánkossra támasztva dolgozhatott, — oltárterítők himzése vagy pedig az urnapi oltárokat díszítő virágok összeállítására fordítá. — Az Urnak szentelt munkában sohasem lett annyi élvezet, abból soha sem meritett oly lelkesedést, mint a szent Márton-templomban tartandó oltári-szentség-imádás közeledtekor; ekkor csak azért esdekelt, hogy a fehér rózsákat, melyeknek a tabernaculumot kellendik ékesíteni, egyedül ő készítse, s valóban ő ezekből több százat elkészített. „Én — mondá Anna — fölöttem vigasztalódtam munkám közben, meggondolván néha, hogy az oltáriszentség által meggyógyulhatnék.” — Mindazáltal nyugodt volt, és csak bizonyos félelemmel foglalatalkodék e gondolattal, nehogy csalódás érje, s tán Istenben való megnyugvását, melynek nagyváltát s szükségességét oly nagyon érte, elveszítse.

A szegény beteg ezelőtt nagy fájdalmak között elvitetheté magát a templomba, hogy ott évenként egyszer vagy kétszer: Urnapján vagy a 40 óráig tartó szentségimádáskor az Ur testét imádja; most azonban egyidő óta ezt sem teheté, jóllehet azon vendéglőből, hol Cléry asszonyság egy lakosztályllyal bírt, igen könnyen át lehetett menni a kertben a templomba.

Ha nem tudnám, hogy Isten ezéljai eléréséből véleményekkel ellenkezőleg intézi az ember sorsát, épen fél nem foghatnám, miként tanácsolhattam a szegény betegnek, — meglátván őt néhány nappal a szentség-imádás előtt, — hogy magát ez ünnepeles ajtatosság alkalmával a templomba vitesse. — Ez valóban neki is nehezen kivihetőnek tűnt fel. „Én — mondá utóbb — képtelen volnék másként imádkozni” — inkább vágyat mint reményt fejezvé ki meghívásom teljesítésére. — Meg kell vallanom, miszerint ekkor nem volt egyéb célom, mint neki szellemi vigaszt s kegyeket eszközölni, s e mellett azt is gondolám, hogy az Urnak semmikép sem fog visszatetszeni, ha a fiatal leány megtekintvén az oltár környezetét s finom kézi munkáit — ezeknek öszhangzatában s a szent hely ékítőményeiben gyönyörködni fog.

A szentségimádás a sz. Márton templomban 1865. június 12, 13, 14. ment véghez. Az első két nap elmúlt a nélkül, hogy a beteget a templomba elvihették volna, miután oly iszonyu fejfájásban szenvedett, hogy nem lehetett őt ágyából felemelni, de még csak érinteni sem; harmadnapra is még nagy fájdalmakat szenvedett s nem kis fáradságba került őt kívánsága szerint felöltöztetni, minthogy tisztességesen akart a szent helyen megjelenni; ugyanez indokból lábbelit is ohajtott, melytől lábai oly régóta elszoktak. Istennek azonban más ezéljai voltak, s ezek kiviteléhez a beteg is önkénytelenül közreműködött.

Anna június 14. reggel vette magához az Ur testét, délben pedig, mely időpontban a plebániarend szerint azon utczalakók imádták a szentséget, — hol az említett vendéglő is áll, 23 éves korának daczára, Klementin szobaleánya által viteté magát a templomba, mint valami négy hónapos gyermek; Klementin — térdein tartván a beteget a nagy padsor balrészének utolsó székebe ült, Cléry asszonyság s Coëtlosquet Teréz kisasszony, kik őt kísérték, letérdelvén, az egyik épen mellette, a másik pedig az előtte levő padsorban foglalt helyet, hogy őt így mintegy elta-

karják az általmenők szeméi elől. Coëtlosquet asszonyság Paulin leányával elül voltak, s más részben helyezkedtek el. Mindnyájan imádás- és imádkozással tölték idejüket, és senki, maga a beteg sem gondolt valamely bekövetkezendő csodára.

Anna kipihenvén az átvitel fáradsalmait, melyek a szokásos s oly kínos eredményt: a szemek elpirosodását fenyegetőztek előidézni, néhány percig a legméltóságosabb oltáriszentség imáadásában elmerült, ismételve az áldozása napjain oly sokszor elmondott imát: „Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engem.” — A beteg leány ugyanezen pillanatban oly rettentő fájdalmat érzett, hogy nagy megerőltetésbe került magát a kiáltozástól visszatartóztatni; most leginkább csak azt kérte, hogy a fájdalom kitörését elfojthassa, rebegvén: „Istenem, ha neked úgy tetszik, hogy még egyszer vitessem ágyamba vissza, legalább engedj szent akaratomban megnyugodnom.” Mi adta magát ezután elő Isten és ő között — azt már meg nem mondhatom. Ő — saját kifejezése szerint — átülesztve s egészen áthatva a hittől, meggyógyultnak érte magát. Ezután térdeire akarván borulni, ebben szobaleányától megakadályoztatott, ki egész őszinteséggel e szavakra fakadt: „Kisasszony ön el fog esni.” Anna azonban mégis leborult, s „imádkozatok, imádkozatok! én meggyógyultam” szavakat intéze megrémült környezetéhez.

A megindulás legnagyobb fokát érven, az ima közben zokogás hallatszék. A megzavarodott s elragadtatott Cléry asszonyság — remény s félelem között tétovázva, nem tudta mit csináljon, s leányát a templomból kiviteté.

De mily nagy volt ámulata, látván azt egy karnak egyszerű segítségével jární. A szemközti kertben levő teremben, — hol kevéssel ezelőtt annyira különböző körülmények között voltak — megállapodtak, s a szegény anya csak akkor győződött meg a valódi tényállásról, midőn — megérintvén gyermeke lábait — tapasztalta, hogy a bennulást okozó csomók egészen eltűntek.

Anna most nagyon könyörgött, engednék őt a templomba visszatérni, hol ő azután a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt ³/₄ óráig térdelve rebegé el szeretetteljes hálaimáját az Urnak.

Értésülvén a történetkről — a kert termébe siettem — alig figyelve azokra, kik Annát környezék. Én csak őt láttam, némán és ámulatteljesen figyelve, mint mutatja — hálát adván Istennek — hogy lábait kinyujthatja, járhat, térdelhet, s fejét minden támasz nélkül rendesen fentarthatja.

Anna meggyógyult.

Isten bevégzé művét, a Mindenhatónak egy pillanat alatt befejezett műve tökéletes volt. A bennaság megszüntével mindazon betegségek, melyeknek a szegény leány alá volt vetve, eltűntek; a gyöngeségnek, mely minden föllábulást szokott követni, nála semmi jelei sem látszóttak.

Bekövetkezővén a veetsernye órája, Anna az ájtatosságon szintén jelen akart lenni. Én nem tudván, mily erővel ajándékozott meg egészsége visszanyerésével, emberi eszély után indulva, intém őt, hogy most még nyugodjék, hogy ha már minden módon a templomba akar menni, legalább az áldásig maradjon a teremben. — Anna engedett, de a mint meghallá a „Pange lingua” e szavait: „E diesüült testet és vért, zengje nyelvünk szent dala, zengje áldván mint magas bért, melyet értünk nyujt vala” — nem tartóztathatta magát vissza, s azonnal a szent helyre gyült tömeg közé sietett.

Másnap — épen Urnapján — hálaáldozatot mutatott be az Urnak, s a többi hívek között térdelve járult az Ur asztalához; e szerencsében már kilenc év óta nem részesült. Később ezután

minden esütörtökön volt a plebánia-templomban, az Oltáriszentség tiszteletére tartott nagymisén látható, szüntegy délután is soká szokott a templomban időzni, akként tanusítandó hívebben Üdvözítője iránti háláját.

Anna három nappal később, — azaz: vasárnap — melyre Franciaországban az Urnap ünnepe nyolezadával együtt van áttéve, — majdnem két órát töltött az Oltáriszentség körében, részt vevén a reggeli s esti ajtatosságban, majd pedig az imáadásban. E helytelennek látszó buzgalmat roszaló figyelmeztetésekre azt szokta felelni, miszerint ő semmi bajtól sem tart, sőt ellenkezőleg, életerejét, — valahányszor az Ur színe előtt leborul, — növekedni érzi.

Az Oltáriszentség tiszteletére rendezett körmenet, a metzi plebániában, az ünnep nyolezadát bezáró vasárnap reggelén tartatik meg. Anna forrón ohajta e körmenetben részt venni, azt akarván, hogy azon lépések — melyeket ő először az utczán teendő, — az Ur diadalmenetének legyenek szentelve; e jámbor szándékból, ő egy házat sem látogatott az Ur házában kívül, hová ő szorgalmasan szokott a kerten át eljánni, annál inkább, mint-hogy e hely egyik részében az imáadás ünnepére tett készülétek valának láthatók, melyek neki az utat kedvessé tették. — Anna vágya beteljesült. — A béna leányt, ki oly soká nem mozdult ágyából, s kit még minap ölben kellett vinni a templomba, most meggyógyulása kilencedik napján téher ruhában lehetett látni, mint követi a bold. Szűz zászlaját, s mint vesz részt, a mintegy ötnegyed óráig tartó körmenet visszajöttkor, az ünnepélyes sz. misében, ha tán elfáradva is, de bizonyára nagyobb örömmel, mint sok más erősebb ifjú leány.

Junius 14-től — ez emlékezetes naptól maig — midőn én ez iratkámat befejezem, harmadfél hónap mult el. A „Kereszt-

gyermeké” néven ismert Anna, kit most a „csoda gyermekének” hívnak, e hosszú idő alatt, régi fájdalmaiból mítsem érzett: mindennemű eledelt vehet magához, gyalog- s kocsi-sétákat tehet s a gözkocsin is utazhat; az oldalfejfájás, a szempillák vörössége egyszer sem tértek vissza, a rendesen hordott fő sohasem szorult támaszra, s a lábak, melyek a leány 13 éves korától mítsem változtak, csakhamar megerősödtek. A fiatal leány mindjárt az első napokban elég erős volt arra, hogy szobájában a szobaleány kötelmeit maga akarja végezni, azt mondván mosolyogva: „Ha a jó Isten nem is azt mondta nekem, mit az evangéliomi bénának: hogy elvívén ágyamat, járjak, mégis azt mondá: járj, s elég erőt adott arra, hogy legalább ágyamat magam rendezzem.

Cléry kisasszony csodálatos meggyógyulásának híre, mai nap messzire van elterjedve, s mindenütt, hová csak elhatott, — rendkívüli esodálkozást ébresztett; ez esemény kivált Metzben oly nagy benyomást tett, hogy az az első napokban sajátságosan megható volt. Itt mindenki e esodáról beszélgetett, s a legnagyobb rész mély megindulást érzett lelkében. Azoknak nagy száma, kik ismervén az egykor béna leányt — őt most meghallgatták, — nem titkolhaták el könyveiket, látván a nagyszerű változást, s dicsőítve az Urat, hagyák el a meggyógyultat. Azon orvos, ki a beteget oly soká orvosolta, szintén egyike volt az első látogatóknak; az ő személyében a tudomány is eljött dicsőséget s hálát szavazni a Mindenhatóknak. — Az orvos, jobbát nyujtván az eleje siető Cléry kisasszonynak, ezen, később előttem is ismételt szavakra fakadt: „Az Isten hatalmasabb volt az embereknél.”

Dicsőrtessék és imádtassék a legméltóságosabb oltáriszentség!!

Franciaából
Jedlicska Pál.

A Z É V S Z Á M.

(Beszélyke jó gyermekek számára.)

Tivadar és Julesa egy ismerősüket látogaták meg, ki már régtől fogva szembajban szenvedett és nagy kínokat állott ki, oka pedig, hogy szemvilágát elvesztette, a rosz ápolás volt.

— Oh! mily szerencsétlenség, világtalannak lenni — mond Tivadar hazatértökben — nem bírok annál nagyobbat képzelni. A kik eget, virágzó fákat, többé nem láthatnak, nem olvashatnak és írhatnak, vezető nélkül nem mehetnek — oh valami borzasztó helyzetnek kell annak lenni.

— Igen! és mi még a látással egybekötve van — vevé át a szót Julesa — gondold csak, asztalnál ülni, és nem láthatni azt, mit eszik, inni a nélkül, hogy tudná, ha nines-e a pohárban vagy italban valami szemét; szerettei és saját rezát nem láthatni; semmi nyilvános menetben vagy multságban részt nem vehetni; a kocsikat zörögni, az embereket járni-kelni, beszélni, nevetni és sóhajtani hallani, a nélkül, hogy tudná, miként és miért.

— Oh igen, Istenem — mondá Tivadar — így segély nélkül a világban vesztegelni, mítsem tehetni, valóságos halál.

E párbeszéd közben a sétatérre értek.

— Egy nyomorult világtalan! — ily hangok verdesik füleiket.

Tivadarnak mindössze négy krajezárja volt, s ebből is kettőt a szerencsétlennek adott.

Julesa pedig megkérdezte tőle, miként lett ily szerencsétlenné?

— Még kis gyermek koromban himlő által — volt a válasz.

A két testvér sajnálkozását fejezte ki fölötte.

— Oh kedves gyermekek — mond a világtalan, mily boldog volnék, ha a kapott pénzen az évszámot kibetűzhetném, akkor nem kérnék többé alamizsnát.

— Mit akar itt az évszámmal? — mondá Tivadar, — majd elolvasom önnek.

— Ez mítsem segítene rajtam — válaszol a szerény — önmagamnak kellene azt tudnom és akkor meg volna szemem világa, Isten orja meg önök szeméit minden veszélytől!

A d v e n t.

A keresztény anyaszentegyház a végett rendelte Jézus Krisztus, hogy az egész világ végeig állandóan folytassa ama nagy munkát, melyet ő a földi életében véghezvitt, és mindegyre megújítsa, fölfrísitse mindazoknak emlékezetét, a miket Jézus valaha a mi megváltásunkért és boldogságunkért tett, tanított és szenvedett. — E kötelességének az anyaszentegyház mindenkor igyekezett is hiven megfelelni, részint az ő fölszentelt szolgálói által, kiknek kötelességében áll, élő szóval hirdetni, a miket Jézus valaha tett s tanított, és példájokkal megmutatni, hogyan kelljen parancsolatait teljesíteni; részint pedig bizonyos ünnepek és szertartások által, melyek esztendőnkint mindenkor előfordulván, mindannyiszor mintegy szeméink elé adják, a miket Jézus valaha eselekedett. Jézus életében főképen e körülmények emlékeztetnek: hogy ő érettként odahagyta mennyei dicsőségét és emberi alakban itt a földön megjelent, és ime! e megjelenésének emlékezte megújítatik az adventi s karácsoni ünnepek által. — Ezekről kívántam katolikus testvéreink számára e becses lapha rövid értekezést írni, jelenleg ugyan csak az adventről.

Ezen szó „advent” latin szó és annyit tesz magyarul, mint eljövétel; ugy nevezeték ez az idő, mely most kezdődik és karácsonig tart, négy vasárnapot foglalván magában azon négy ezer év emlékére, melyek lefolyta alatt már az Ádám- és Évának megígért Megváltó eljövetele után sóvárgott az emberi nemzet. A keresztények Jézusnak háromféle eljövetelet ismerik. Az első az, mely által megtestesült és közénk a földre jött, bennünket közel négy esztendeig tanított, azután értünk kint, halált szenvedett, harmadnapon pedig halottaiból ismét föltámadott, negyven nap múlva az ő Atyjához mennyebe visszament. A második az, mely által megszállta az ő szent Lelkével az egyes jámbor keresztények lelkeit, valamint megszállotta vala pünkösd napján az apostolokéit, és egészen új emberekké változtatja, úgy, hogy erősek legyenek a hitben, buzgók a szeretetben, tántoríthatatlanok a reménységben, és ugyanazért készek legyenek minden jóra, és semmi egyébtől ne irtózzanak többé, mint a büntől. A harmadik végre az, mely által Jézus valaha a világ végén el fog ismét jönni láthatóképen nagy hatalommal és dicsőséggel megítélni az eleveneket és holtakat. Jézusnak e három eljövetele közül az első már régen megtörtént; a második most is naponkint történik; a harmadik pedig jövődőre fog csak megtörténni, melyet előre senki sem tud meghatározni.

Az anyaszentegyház az advent alkalmatosságával bennünket leginkább Jézusnak első eljövetele emlékeztet, a végett, hogy jól megfontolván, mily nagy szükségünk volt nekünk arra, s mily üdvösséges volt az minden jó keresztényre nézve. Mi is igyekezzünk jó keresztényekké lenni, s e végett buzgón esedezünk a mi szerelmes Jézusunk előtt, hogy az ő Szentlelkével minket is megszálljon, hogy ugy az ő második eljövetele által jó keresztényekké lehessünk, és mint jó keresztényeknek ne kelljen valaha az ő harmadik eljöveteletől tartanunk. — Ily

fontos levén a keresztényekre nézve a Jézus eljövetele való megemlékezés, mi esoda, hogy az anyaszentegyház az adventet már az első századokban kezdette ünnepegni, s minden figyelemmel ügyelt arra, hogy a hívek azt üdvösségesen ünnepejék? — Ime! ez az oka, hogy az anyaszentegyház azt oly különösen megkülönböztette.

Íde tartozik, hogy adventi időben meg van tiltva a menyekző, táncz, zene, hogy ugy annál csendesebb elmével elmélkedhessünk azokról, a mikre bennünket e szent idő emlékeztet, mely alatt a hívek arra köteleztettek, hogy minden bétén kétszer szorososan böjtöljenek, szerdán és pénteken, hogy ugy a testnek sanyargatása által a lélek annál alkalmasabb legyen a szent dolgokról való elmélkedésre. Ez idő közben a mise ott, hol kikerül, tiszta kék ruhában tartatik; az adventi időről tartandó isteni szolgálatban az örömekek, t. i. a „Gloria in excelsis” és a „Te Deum laudamus” kihagyattatnak, és zengő zene épen nem hallható, a törődött léleknek még a szentírásnak azon részei, melyeket az anyaszentegyház az adventi vasárnapokon a mise alatt olvastat, és az imádságok, melyeket ugyanakkor imádkoztat, — ezek arravalók, hogy velünk Jézus első eljövetelenek jötevőségét éreztessék, bennünk a Jézussal való egyesülésnek kívánságát fölbresszék, a bünt velünk megújítassák, szívünket igaz bűnbánatra s állandó jobbulásra gerjeszék, és minket ugy elkészítsenek, hogy a karácsoni ünnepeket csendes lélekkel és tiszta örömezzések között üdvösségesen ünnepehessük.

Végre, adventi időben szokottnál korábban, szürkületkor, vagyis hajnalban tartatik naponkint az ugynevezett „rorate”, azaz hajnali mise, mi az emberi nemet azon szomorú századokra emlékezteti vissza, midőn még a Krisztus születésével föltűnt isteni kinyilatkoztatás és az elközelgett megváltás boldogító reményének világát sötétség borította. „Rorate” latin szó, s magyarul annyit tesz mint „harmatozzatok.” Ezen rorate szóval kezdődik és ettől nevezeték az egész adventben a bold. szűz anya Mária tiszteletére naponkint tartatni szokott reggeli szent mise. „Egek harmatozzatok onnan fölülről, és fellegek! eseppegjétek az igazat; n yiljék meg a föld és teremje az üdvözítőt.” (Izsaiás 15. r. 8. v.) Ezen hajnali ájtatosságok által az anyaszentegyház azon ohajtást utítja meg bennünk, melylyel az ő szövétség árnyékában élt őseink a világ Megváltójának eljövetele várokoztak.

Ezen ájtatosság tartatik a szűz Mária iránti tiszteletből, melylyel áldott születést várjuk és Krisztus születésének méltó megünneplésére készülünk, kérvén egyszersmind az Istent, hogy Jézus Krisztus e világra való jövele hasznára váljék balhatatlan lelkünknek.

Valahányszor tehát e szent időben halljátok a harangszót: mindannyiszor a ti gondviseléstek alá bizottakkal Máriát dicsérni hívek jöjjetek, mert ő fogja kérni Fiát értetek.

B. V.

Az örökös rózsafüzérről.

10.000.

Csupán 96 imaórát kell még újabb jelentkező tagoknak kiosztanunk és teljes lesz azoknak kerek száma, miként az főnebb kitéve áll: 40.000. Ime az Ur Isten megáldotta szerény vállalatunkat, hogy két évi működésünk mellett ennyi imajegyét

me. irhatánk, és azoknak, kik Jézus Mária nevében a szegény haldoklókat évenkint egy órai imádsággal, illetőleg az egész rózsafüzérnek elmondásával segélyezni akarják, készségesen kiszolgáltattunk. Nem fognak-e olyanok, kik az ő szörnyetes

fölvilágosodottságunk miatt ily ajtatossági gyakorlatokban csak homályt, sötétséget akarnak látni, vajjon nem fognak-e fejcsóválva fölkiáltani: vak! minő fölhasználása ez ötödfél évről, melyeket kézi munkára és iparos foglalkozásra hasznosan lehetett volna fordítani, annál is inkább, mivel az örökös rózsafüzéri társulatnak tagjai e mellett bucsujárásra is vezéreltetnek! Megvalljuk, hogy a vállalkozók bár többnyire becses leveleik által kériek tőlünk az imaórák kitzetését s az erről szóló imajegyet, mégis nagyon messze vidékről is érkeznek, nem ritkán nagyobb számmal, hogy a beiratás mellett itt helyben a boldogságos szűz Mária kegyképe előtt fűni mély tiszteletöket kimutassák Jézus Krisztusnak édes szülője iránt. De kérjük eme nyugtalanokodókat, hogy esendesedjék le aggódo szellemök, mert lám a mi társulatunknak tagjai — tudunkkal — nem rándulának el sem Korfuba, sem Triesztbe, sem a magelláni tengerszorosba s talán másnemű kejtazásra sem, a mellett alig adatott meg nekik, hogy ilyen vagy olyan — badi, edí, idi, lapsi, lepsi fürdőben gyönyörölvezetes idényt tölthettek volna. Nem is gátolnak senkit utjában, ha tetszése szerint a világnak bármely tája felé röpitetti magát a gőzkatlanos gépeken; de szintugy bátran szemébe néznek annak, ki magát nekik fogadatlán gyámul akarná föltolni és ajtatos szívök vonzalmának ellenséges irányt adni, vagy magára a jámbor szivre lakatot

verni. Legyen azonban vége kitérésünknek, melylyel a hivatlan nemzetszakácsoknak válaszolni kívántunk.

Fölsoroljuk még azon helyiségek neveit, honnét utolsó értesítésünk óta, a mellett hogy más helyekről is jelentkeztek, most vállalkozának az örökös rózsafüzér áldott kötelmeinek elfogadására. Ilyenek: Bács megyéből: Ada és Zenta. Csongrád megyéből: Csongrád. Esztergom megyéből: Dömös. Fehér megyéből: Vaál. Gömör megyéből: Balogfalva és Kis-Gömör. Heves megyéből: Hort és Visznek. Jászságból: Alsó sz. György. Komárom megy.: Izsap és Kis-Igmánd. Moson megy.: Boldogasszony és Taresa. Nógrád megy.: Ecseg, Fülel püspöki, Ipolyboly, Ipoly-pince, Nagy-Daróc és Törines. Pest megy. Akasztó, Foktű, Taresa és Uri. Posony megy.: Csákány, Csőtörtök, Eberhárd és Vásárút. Somogy megy.: Araes, Baboasa, Berzene, Iharos-berény, Kiliti és Sz.-László. Sopron megy.: Egyed és Pásztori. Tolna megy.: Agár, Ertény, Fadd, Mozs, Pinczehely, Szegszárd és Zomba. Vas megy.: Egyházas és Várkesző, Gosztony és sz. András. Veszprém. megy.: Borzovár, Nagy-Dém, sz. Jakabfa, sz. Király, sz. László, Súr, Vanyola, Varsány, Vaszar és Zircz. Zala megy.: Kis-Kanizsa, Nemesvita, Nyirád, Rezi, Sármellék, Tapoleza és Uj-Udvar. Minden helyiségek száma 400. Mindezekért áldott legyen az édes Jézus neve és szűz Máriaé.

Jáky Ferencz, osli lelkész.

R o m a i l e v e l e k .

XIV.

R o m a , nov. 18. — D. J. K. — Folyó hó 9-kén a megholt hívek lelkei örök nyugalmaért rendezett ünnepélyes nyolcadnapi könyörgések mindenütt számos ajtatoskodók részvételével zártak be; vannak azonban Romában egyházak u. m. szűz Mária in Monterone, meg szent Benedek in Piscinula, melyekben ezen egész hónapban keresztül naponként a megholt hívekérti könyörgések, áldozatok végeztetnek szent beszéddel. A romai keresztények mindig példás kegyelettel viseltettek azon megholt hívek iránt, kik Isten igazságos ítélete szerint csak a tisztító tűzön keresztül jutnak Isten birtokába, meg levén győződve, hogy ezek velek tett ebbeli kegyeletes eselekedetöket hálaosan viszonzandják egykoron. Imhol például, a Jézus-Mária Józeftársulat, mely a szent Miklós-egyházban szokta ajtatosságát végezni, e nyolcad alatt 21 halotti zsolosmát, és 27 énekes szent misét a megholtak lelkeért mondatott, ezek mellett naponként egyszer szent kereszt-uti ajtatosságot is végeztek szent olvasóval. Minden este pedig szent beszéd után litániák énekeltek, melyek után naponként egy bibornok ünnepélyes áldást adott az oltári-szentséggel a nagyszámu jelenlevökre. A fönkitett nap egyszersmind egyháznapja a lateráni székes-főtemplomban, mely is nagy ünnepélylyel megtartott, a bibornoki testület jelenlétében ez egyháznak főpapja Altieri Lajos bibornok-püspök mind a kétréndbeli veceernyét, mind pedig a szent misét személyesen végezte.

Annyi sok mindenféle irás, beszéd, okoskodás után valahára mégis a francia örseregből négyezer ember Romából Civitavecchia felé Algirba indult több mint tizezer embert hátrahagyván még. Elindulásuk előtt való napokban valamennyien — a tiszteket sem véve ki — csoportokban a Vatikánba siettek, utoljára a pápa ö szentségéhez, hogy atyai áldását, meg ajtatos emlékeket, u. m. olvasókat, kereszteteket, szent érmekeket az ö szentsége tulajdon kezeirásával ellátott fényképeket stb. fogadják. IX. Pius mint igazi atya kegyesen fogadta valamennyit, öket áldva, intve,

biztatva, egyik csoporthoz pedig a többi között e kérdést is intézte: „Fiaim! tehát jó kedvvel hagyjátok itt a pápát?” „Öh szent atyánk! — válaszolák — bizonyára nem szívesen. — Öh ha tölünk függne, akkor látná csak ö szentsége, érette mit volnánk képesek tenni.” — E föltételekből kitünik, IX. Pius a francia hadsereg előtt, mily nagy népszerűséggel bír, melyet igazán nagy szíve meg is érdemel.

A kolera-járvány betegség Nápolyban e hónapban egész dühével ütött ki; mi miatt a közlekedés is fenakadt minden elővigyázatok mellett is. Romában ugyan még nem, de Civitavecchia mellett Kornetóban 6, Toskanella helységben pedig 3 eset volt; e héten az éjszaki szél igen fölfrissítvén a léget, semmi eset többé nem volt hivatalosan közölve, Nápolyban is már gyérebbek az esetek.

Romában e folyó hónap elején a tanodai év is kezdetét vette. Ugyanis a Collegio Romanót a Jézus-társaságbeli atyák a Szentlélek segítségülhívása után ünnepélyesen megnyitották, t. P a l m i e r i atya, a bölesészet ny. r. tanára ezerekre menő összeütlekezett tanonezők előtt megnyitó beszédet tartva, öket, föleg, hogy az isteni félelemnek, mely is a bölesesség kezdete, ifju szíveikben gyökeret verni engednék, intette, s büzdította. — Ugyan-e napon a hittedesztésről nevezett intézetben is ünnepélyesen az előadások megkezdettek. A Sapienza nevű romai egyetem e hó 6-án nyílt meg; Altieri bibornok-püspök mint föfelügyelője mielőtt szent mise után a megnyitó beszédet köztetszés közt elmondotta, a tanári testületnek IV. Pius pápa hit-s hüségi esküjét elfogadta, s bemutatta a pápa ö szentsége által kinevezett szíriai nyelv új tanárát t. Bollig János jezsuita atyát, ki is második Mezzofantinak hivatik 30-féle nyelv birtokában lévén, miután Zinglerle Pius-benczés a meráni zárdába való visszavonulásra ö szentségétől engedelmet kapott.

E hó 13-kán Haynald Lajos karthágói érsek ö exoja ohajtott egészségben Romába érkezett.

A gazda teendői december hóban.

A ház és udvar körül. A cséplést egész erővel folytatni kell, s utána nézni, hogy jól ki legyen verve a mag a szalmából.

A gabna-készleteket eladásra kell készíttetni, a mi annyit jelent, hogy meg kell rostáltatni, még pedig annyiszor, mennyi-szer csak szükséges, hogy tökéletes tiszta legyen, mert a gazért nem szeret fizetni a vevő, — míg a jól kirostált gabnát a folyó árnál magasabban is szívesen megveszik.

Szerszám, tüzifa fuvarzását szintén folytatni kell.

Az építkezésekhez szükséges anyagokat igyekezni kell beszerezni és azoknak fuvarozását megkezdeni.

A magtár-ablakokat éjjelre be kell zártni, hogy a szél a havat be ne hordja.

A gyümölcs kamarára is gondot kell fordítani.

Hozzá kell kezdeni a gazdasági eszközök és gépek kijavittatásához, és meg kell rendelni a szükséges új gépeket és szerszámokat, hogy annak idején megkaphassuk.

A hosszú estvéken fonassunk a cselédekkel kosarakat és kasokat, s készíttessünk áso, kapa, fejsze és kasza-nyeleket.

Ha az idő engedi, föld-készleteket kell hordatni a trágya betéritésére.

A ház szükségére hízalt sertéseket le kell öletni.

A megmaradt eselédeknek pedig adjunk ruhaneműekben, vagy pénzben némi ajándékot, vagy minél tovább maradnak meg, évről évre javítsuk néhány forinttal fizetésüket, hogy hűségüknek jutalmát lássák. — Az ily jutalmak a gazda részére, a több évig gazdaságában szolgáló eseléd jártassága és szorgalma által bő-kamatokkal szoktak visszatéríttetni.

Vizsgáljuk át múlt évi számadásainkat, tegyünk belőle a jövőre jegyzeteket, — nézzük át gazdasági vitelünk javítása érdekében tett jegyzeteinket is, hogy lássuk jövőre mit hogyan tegyünk, — mi van jól tve, és mit kell másképp, — mit kell jobban tennünk. Sokat igen sokat lehet ily számadási vizsgálatakból és jegyzetektől tanulni!

Az istállókban. Legyenek azok meleg, de gyakran szellőztessenek a levegő tisztántartása végett.

Omni kell az állatokat az áthűtéstől. Legyen kellő és czélszerű takarmányoztatásukra is gondunk, — főképen pedig figyeljünk a vemhes állatok takarmányoztatására is, hogy az mindig rendes időben, pontosan történjék, s folytonosan egyenlő, jó minőségű legyen, — kerüljük a nehéz emésztett és puffasztó szerek takarmányoztatását; penészes, sáros, romlott takarmányt pedig semmi szén alatt ne adjunk nekik. Fagyott gumós és gyöknyvények felette ártalmasok a vemhes állatoknak, ugyszintén a nagyon hideg víz is, mert könnyen gyomoráthűlést okoz.

Az almozás minden állatfajnál legyen a lehető legbővebb.

Ha csak nem felette zord az idő, mindennap ki kell rövid időre az állatokat az istállóból boesátani.

Némely juhászatban a korai ellés kezdetét veszi, mi nagy gondot s figyelmet igényel.

A meddőléket és ürinyáját néhány óráig a fagyott vetéseken lehet legeltetni.

Főfeltétele minden rendes juhászatnak, hogy benne a széna képezze a főtakarmányt. A lombtakarmány- és vetéslegeltetés csak ürüeknek és meddőléknek való. Szalmát kis mennyiségben az anyáknak is lehet, sőt kell is adni, de erre a czélra a legtisztábbat s legegészségesebbet választjuk ki.

A hízó marhára folytonosan nagy gondot fordítsunk.

A tinóknak járomban, s a csikóknak hámban való tanítását meg kell kezdeni.

A baromfiaknak szemes eledelt kell adni.

A méheket a fagy és egerek ellen oltalmazni kell s arra is vigyázzunk, ha szalmából, vagy gyékényből vannak a kasok és künn telelnek a méhesben, hogy a zsolna ki ne lyuggassa a köpüt.

A mezőn. Ha szánut van, igyekezni kell minél több trágyát kihordatni.

Ha az idő engedi, a téli ugarlást folytassuk.

Ha a hó vastagon fekszik a vetésen és megkérgesedik, meg kell azt a sertésnyájjal járatni, hogy megnyitassék, vagy a gulyával kell áttörtni.

Ha oly lágy az idő, hogy dolgozni lehet a mezőn, eleven sövények és faültetések alá árkokat, és gödröket kell ásatni.

A rétén. Árkokat kell tisztíttatni, — és irtatni, ha engedi az idő, a fűbokrokat, melyek a rét jövedelmét csökkentik.

A hóra lehet trágyalevet, ugyszintén trágyát is hordatni, ha nincs kitéve a rét vízáradásoknak.

A konyha-kertben. Faültetés, bekötözés, száraz fák irtása, hernyökötés szedése folytattatik, ha az időjárás megengedi.

Kertészeti szerszámok, eszközök javíttatnak, és ujak készíttetnek.

A most őszen ültetett fák töveit dudvával, vagy szalmás trágyával kell körülrakni, ha száraz fagyok vannak.

Sövényjavítási és árkolási munkákat is lehet végezteni, ha az időjárás engedi.

Oltványok és oltó gallyak megrendelésének most az ideje. Nagy, gyökeres fák ültetését meg lehet kezdeni.

Ha lágy idő jár, ásassunk a tavaszi ültetések alá gödröket.

A gyümölcsös kertben. Az elrakott gyöknyvényeket szorgalmasan át kell vizsgáltatni és a mi megromlott, hiszemeltni. — Enyhe időjárásnál szellőztetni kell a kamarát.

A veteménymagvak tisztogatását és rendezését folytatni kell, a készleteket czímes dobozók, vagy üvegbe kell elrakni.

Enyhe időben ásassunk, rigoliroztassunk. A zord időt használjuk fel trágyahordatásra.

Az első üzdei melegágyakat már e hónap elején elkészítjük, s azokba retket, s fejes salátát veteményezünk.

E hónap közepétől kezdve pedig a virágoskel, korakáposzta és kalarab számára a melegágyak elkészítendők.

A hiányzó veteménymagvakat meg kell rendelni, hogy jókor megkapjuk.

Melegágy-keretek, takarók, ablakok készíttetnek és kijavíttatnak.

A melegágy-keretekbe, vagy a szabadba lomb alá elrakott gyöknyvényeket meleg napokon szellőztessük.

A szőlőben. Trágyahordás, iszapfogó gödrök tisztítása, épületek és edények javítása körül kell foglalatoskodni.

Szaporítás- és oltáshoz szükséges vesszőket is lehet szedni, és fagymentes helyen nyirkos homokba rakni.

Szőlőkarók készítését is munkába kell venni, nehogy ki-maradjunk az időből.

A szőlő szakaszokban lévő árnyékot okozó gyümölcsfákat ki kell irtatni.

Az erdőben. A favágás egész erővel folyik. — A mosásos helyekről, mihelyt befagyott, meg kell kezdeni a fahordást. — Erdőtisztításokat is lehet végezteni. — Ha a hó nem akadályozza, gyűjtessünk falevelet is alomnak.

Zs. N.

Műjság?

(A szent-István-társulat nov. 23. tartott ülését) m. gr. Károlyi István akadályoztatása folytán gr. Cziráki János ő exija nyitotta meg.

A jegyzőkönyv szokott hitelesítése után jelentetett, hogy a társ. igazgatót mint a „Kath. Néplap” szerkesztőjét a cs. kir. rendőrigazgatóság megerősítette.

Deák Henrik tüz által károsult plebános urnak a folyamatosan levő munkák, a gyöngyösi legényegyletnek

pedig saját kértére azon társ. kiadványok fognak megküldetni, melyeket az egylet leginkább használhatni fog.

Örömmel értesült a válaszmány, hogy a nm. m. k. helytartótanács a módosított alapszabályokat véglegesen megerősítette. Ezen alapszabályok ki fognak nyomtatni, s az idej nagygyűlés jegyzőkönyvéhez függelékül esatoltatva a társ. tagoknak megküldetni.

A társulati igazgató által értesítettven a válaszmány,

hogy Majthényi Flóra irónó irói munkásságát a társulatnak följánlotta, elhatározottat a tisztelt irónót értesíteni, hogy a társulat főnálló szabályai határai közt örömmel fog tőle kivált ifjusági iratokat kiadásra elfogadni.

Az ügynökségi helyiség tűz ellen biztosítani fog.

Jelentett, hogy Cantú folytatólagos kötetei sajtó alatt vannak; az idén tárgyhalmaz miatt kiszorult „Szentek életének” legközelebbi füzetét sajtókészen áll, és a jövő év első hónapjaiban fogja a sajtót elhagyni.

Gr. Cziráky János ő exja indítványára a társulat testületi megjelenése által edes köteletségének fogja ismerni szintén ahhoz járulni, hogy Ő Felsege minél tiszteletteljesebben fogadtassék.

A fogadattási ünnepélyhez a társulat 100 frttal járuland.

(Ő eminentiájának) k. rendeletéből a jövő évben az egész nagybójtói idény alatt minden héten egyszer a műveltebb kath. közönségnek conferentia-beszédek levén tartandók, ezen tiszttel a bíboros áldornagy ft. dr. Pollák egyetemi tanár urat kegyeskedett megbizni. — A közelgő Urjövét idénye alatt pedig az egyetemi templomban minden vasárnapon ft. Zsihovics Ferencz k. közp. papnöveldei lelkiatya fog conferentia-beszédeket tartani.

(A nm. nagyváradi püspök) áldozárságának 50 ik éve alkalmából a nemes káptalan egy pastoraléval és infulával, az alsóbbrendű papság két casula, két kehely- és egy albával, melyek mind értékes díszművek, kedveskedett ő excellentiájának, megható ünnepély kíséretében. Ugyanis Mislin kanonok s praelatus ur ő mlga 1-ór felolvasá a pápai nuntius ő nmlga remek levelét, melyben tudatta, hogy ő szentsége IX. Pius, a kegyelmes püspök érdemeit méltányolva, ez alkalomra apostoli áldását küldeni méltóztatott; azután gyöngéd szavakban tolmácsolá a pápai nagykövet saját vonzalmát és jó kívánatait. Mire megzendült a pápai hymnus a növendékpapoktól énekelve. Ezt követte Schwarzl kanonok ő nsga jeles beszéde, melyben a papság forró háláját és ragaszkodását nyilvánítá azon számos jótékonyaságért s bőles kormányzásért, melylyel a kegyelmes püspök megvéjét elhalmozni és boldogítani fáradohatlanul törekedett.

A díszes vendégség alatt, remeknél remekebb szónoklatok mondattak.

(Jelentés.) A Szent-László Társulat közgyűlésének f. évi decemberhő 14-kére kitűzött megtartása, miután az országgyűlésnek azon időtájt történendő megnyitásával és ezzel összefüggő egyéb körülményekkel könnyen összeütközhetnek, az igazgató-választmány mai napon tartott ülésének határozata folytán elhalasztatván, a közgyűlés napjának kitűzése a legközelebbi választmányi gyűlésnek tartatott fön. Miről a társulat t. cz. tagjai ezennel értesítettek. — Kelt Pesten, a Szent-László Társulat igazgató-választmányának 1865. nov. 21-én tartott üléséből.

A titkár.

(Györött a legényegylet) nov. 5-kén este tartotta alapításának évfordulati ünnepélyét, miután szellemileg a bűnbánat és oltári-szentség ájtatos felvétele által már Mindszentek napján megülték azt a jeles egyeleti tagok. — Ezen ünnepély alatt ngos és ftdő N o g á l l Károly kanonok ur bemutatta a szép számú közönségnek szűz szent J ó z s e f, Krisztus urunk nevelő atyja ruhájának egy kis foszlányából álló e r e k l y é j é t, melyet, bronzból készült és gazdagon aranyozott fél góth s román ízlésű másfél láb magas monstrantia-alaku gyönyörű ereklyetartóban Falcinelli Marián, ő szentsége bécsi követe küldött a győri legényegyletnek f. é. aug. 15-én tett látogatása emlékeül.

(Ftdő Tyrdy György) a bold. Szűzről nevezett jászti apát, nyitrai székesegyházi olvasókanonok, a haldoklók szentségeinek felvétele után, f. évi nov. 8-án munkás s érdeműs élete 86-ik, áldozársága 63-ik évében az Urban elhunyt. — Az enyészhetlen világosság fényeskedjék neki!

(Templomablás.) Szegeden nov. 21-kén virradóra a rókus-külvárosi plebánia-templom kirabolattott. A föltár előtt függő fehér rézlámpák; a szentségtartóból az aranyozott rézből

való szentségmutatót (monstrantia); és a hívek áldoztatására szolgáló szintén aranyozott rézkehelyt (ciborium) a bennök lévő megszentelt otyvakkal együtt, szentségtelen kezek elorozták. Az istentelen tetteseknek, kik a templom nagy ajtaján kulcsok segítségével hatoltak a templom belsejébe, semmi nyoma. Egy év alatt ez már a második templomablás Szegeden!

(D e n t o v á r ó l) írják nekünk, hogy ezen bácskai község köztisztviselőiben áll. 75 éves agg lelkésze, ftdő Miklós váry Péter saját költségén a templom előtt 1000 o. é. frtot meghaladó szent szobrot állíttatott fel, melyet Klics Miklós szobrász készített. A szent szobor Mindenszentek pártján megszámlálhatlan népsokaság jelenlétében szenteltetett fel. A baracskaik zászló alatt mentek oda, hogy az ünnepélyben részt vegyenek. A szent beszédet az ékesszólásáról ismeretes ftdő K á k o n y i Béla baracskaik lelkész tartotta. Ftdő Miklós váry Péter plebános urat ezen áldozatért is jó népe örökre áldani fogja, Istentől pedig örök jutalmat várhat.

(Megjelent): „Kath. Lelkipásztor”, nm. és ft. R a n o l d e r János veszprémi püspök pártfogása mellett kiadják T a l a b é r János és F ü s s y T a m á s. H. (január—február) füzet. — A borítékon a következő figyelmeztetést olvassuk: „A „Kath. Lelkipásztor” kiadói örömséget elkövetnek mindent, hogy e folyóiratot minél többoldalvagy tegyék. E szempontból azon lesznek, hogy a t. közönség, a mennyire a tér engedni fogja, minden ünnep- és vasárnapra két szent beszédet vegyen, melyek egyikében a v á r o s i közönséget, a másikban a F a l u s i t fogják szem előtt tartani. — Az I füzetből még mindig szolgálhatunk példányokkal, s így az előfizetés is a közzétett föltételek mellett (egy évre 6 forint, félévre 3 forinttal) még mindig nyitva áll.” A megrendelések T a l a b é r Jánoshoz (Szent-Balázs, ut. p. Nagykanizsa) vagy F ü s s y Tamáshoz (Pest, Borz-utca 3. sz.) intézendők.

Azon t. előfizetőket, kik a füzeteket a tisztánmaradás tekintetéből egészen becsomagolva ohajtanák megkapni, tisztelettel értesítjük, hogy a mely postaállomásra legalább 4—5 füzetet együtt lehet küldeni, ott a t. előfizetők kívánságának eleget tehetünk s teszünk is; azonban egyes példányokat csak k e r e s z t k ö t é s alatt küldhetünk.

(A „Kertészgazda”) magyar gazdák és gazdasszonyok képes heti lapja — színezett szőlőfirtókat ábrázoló jutalom-díszképek mutatvány-száma gypár nap óta a kiadóhivatal füvegajtáján (Baráttér 7. szám) közszemlére van kitéve. — E kép-szőlőfirtókat élethíven műretek, minőnél szebbet, élethívebbet a a színnyomdászat e n e m b e n e d d i g állított elé. A „Kertészgazda” számtalan képpel hetenkint jelenik meg, jönevű írók a munkatársai. — Ára fél évre 3 frt., ajánljuk olvasóinknak figyelmébe annyival inkább, mert a kertészetre, gazdászatra, állattenyésztésre, selymeszetre és gyümölcsészetre, különösen a szőlőszetre a nm. magyar kir. helytartótanács által elfogadtatott, terjesztése a megyék tisztviselőségének nemesak meghagyatott; hanem vasárnaponként a népek fölolvása is rendeltetett; sőt a megyei tisztviselőknak jutalmazás végett azon buzgó t. lelkészek és tanítók neveinek fölterjesztése is kötelezőgökké tétetett, kik a népek é szakközölny jeles cikkeit magyarázzák. — Szerkesztője G í r ó k u t i P. Ferencz, lakása Pest magyarutca 27. sz. I. emelet.

(Megjelent és beküldetett): „István bácsi naptára 1866. évre, szerkeszti Majer István. Füzve csak 50 kr. új p.” Jeles István bácsinknak kedves naptára ez idén is megjelent a régi érdekes, változatos tartalommal és díszes kiállításal. 1) Az erkölcsi világ. 2) Község és gazdák naptára. 3) Népművelők naptára. 4) Nők, gazdasszonyok naptára. 5) Történeti naptár. 6) István bácsi a hazában és a nagyvilágban rovatok alatt mindvégig mulattató és tanulságos dolgozatokkal találkozunk. Ajánljuk a t. közönség meleg pártfogásába.

(Hirdetés.) F a l u s i P r é d i k á c i ó k Mendlik Ágostontól. II. évi folyam I. füzet megjelent és kapható Pécsen a szerzőnél. Félévre 1 frt 60 kr.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős szerkesztő: **Füssy Tamás.**

Nyomatott Pesten, 1865. Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdásznál (Barátok tere 7. sz.)